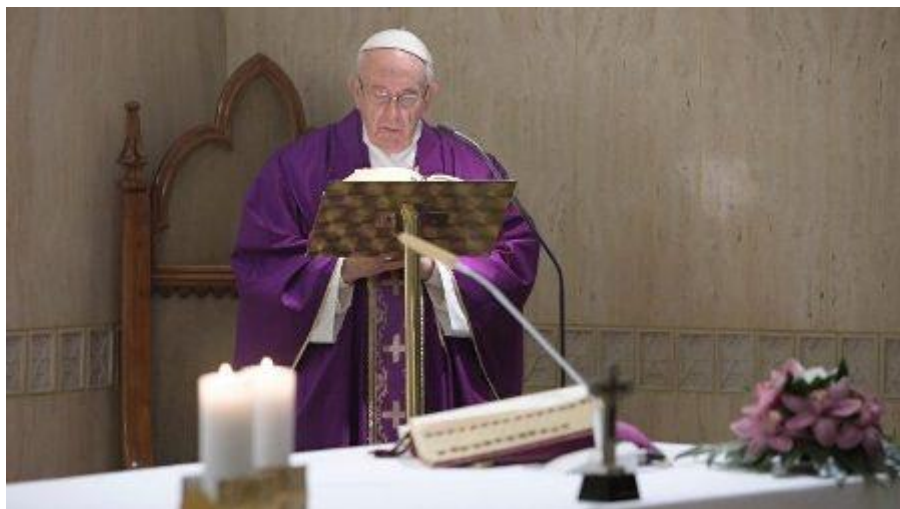

Františkovo slovo

č.177

Papež: Modlitba adorace nás učí tomu, co budeme dělat v nebi

Papež: Falešní proroci využívají lidských emocí k zotročení člověka

Bohoslužba slova – evangelium a homilie

Benedikt XVI.: Vnitřně jsem na pouti k Domovu

Papež: Hříšný se může stát svatým, zkažený nikoli

Papež: Kéž bychom se stali dětmi před Bohem!

Svatý otec: Úsměv je mostem vedoucím od srdce k srdci

Papež: Žádná nemoc není příčinou duchovní nečistoty

Papež: Vytrvalost je ctnost, která se získává cestou

Papež: Řešení obchodu s lidmi vyžaduje odvahu a poctivost

Pohled na tvář Ukřižovaného zve k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace

Důsledný půst pomáhá druhým, kázal Petrův nástupce

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Modlitba adorace nás učí tomu, co budeme dělat v nebi**Vatikán.**

„Adorace nás znicotňuje, avšak neničí; učí tomu, co budeme dělat v nebi,“ řekl Petrův nástupce v dnešní homilii v kapli Domu sv. Marty. „Jít vpřed, cestou vzhůru, k modlitbě klanění a v srdci pamatovat na vyvolení a smlouvu,“ vybízel dnes papež František, když rozjímal nad prvním čtením z knihy Královské (1 Král 8,1-7.9-13), které popisuje, jak Šalomoun svolal lid a nechal přinést archu Hospodinovy smlouvy do chrámu.

„Stoupání nahoru, na rozdíl od cesty po rovině, není snadné. Na této cestě si lid nesl s sebou celé dějiny svého vyvolení,“ řekl v úvodu papež. „Památkou tohoto vyvolení – pokračoval – byly »dvě kamenné desky smlouvy, sjednané Hospodinem s izraelskými syny«. Nikoli té, které učili učitelé Zákona, kteří ji „zbarokizovali“ spoustou předpisů, nýbrž holé smlouvy: miluji tě, miluj mne. První přikázání: milovat Boha; druhé: milovat bližního. Jak je psáno, »v arše nebylo nic, jen dvě kamenné desky«.

Uložili tedy archu dovnitř chrámu a »jakmile kněží opustili svatyni, naplnil Hospodinův dům oblak«. Lid se začal klanět, po přinesených obětech následovalo ztišení, pohroužení do adorace. Často si říkám – uvažoval papež – že neučíme lid adoraci.“

„Učíme sice, jak se modlit, zpívat a chválit Boha, ale adorat? Modlitba klanění nás znicotní, avšak nezničí. Ve znicotnění nás adorace obdaří vznešeností a velikostí. Využívám příležitosti říci dnes vám, nedávno jmenovaným farářům, abyste učili lid tiché adoraci, klanění.“

Modlitba adorace – vysvětloval dále papež – učí již nyní tomu, co budeme dělat v nebi:

„Můžeme toho však dosáhnout jenom upamatováním se na to, že jsme vyvoleni a nosíme v srdci příslib, který nás pobádá jít a mít smlouvu v rukou i v srdci. Stále na cestě, v obtížích pouti, výstupu vzhůru, cestou k adoraci.“

„Tváří v tvář Bohu umlkají slova, neví se, co říci – poznamenal papež. Jako v zítřejší liturgii, kdy Šalomoun dokáže říci jenom dvojí: vyslyš a odpusť. Klanět se ve ztišení a za sebou mít celé dějiny,“ vybízel.

„Prospěje nám, když si dnes uděláme trochu času na modlitbu, upamatujeme se na svoji pouť, na obdržené milosti, na milost vyvolení, příslibu a smlouvy ve snaze stoupat k adoraci a uprostřed adorace říci s velkou pokorou modlitbičku: vyslyš a odpusť.“

Kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Papež: Falešní proroci využívají lidských emocí k zotročení člověka

Vatikán. „A protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“ (Mt 24,12). Tímto Ježíšovým výrokem z Matoušova evangelia uvozuje papež František letošní Poselství k postní době. Jde o větu z promluvy o konci světa, kterou Pán pronáší v Jeruzalémě na Olivové hoře, právě tam, kde začne jeho utrpení. Ježíš odpovídá na otázku učedníků, jaká budou znamení konce světa, ohlašuje veliké soužení a popisuje situaci, ve které by se mohlo ocitnout společenství věřících. Vykládá, že v reakci na bolestné události vystoupí falešní proroci, kteří svedou mnoho lidí natolik, až v jejich srdcích vyhasne láska.

Kdo jsou tito falešní mesiášové a proroci?, ptá se Petrův nástupce. „Jsou jako zaklínači hadů, využívají lidských emocí, aby lidi zotročili a dovedli tam, kde je chtějí mít. Kolik Božích dětí

fascinuje vábení prchavé rozkoše, zaměňované za štěstí. Kolik mužů a žen okouzlují přízrak majetku, který z nich ve skutečnosti činí otroky zisku a nízkých zájmů. Kolik lidí žije v přesvědčení, že si vystačí sami se sebou, a padnou tak za kořist samotě. Jiní falešní proroci jsou oni šarlatáni, kteří zejména mladým lidem předkládají jednoduchá a přímá řešení, která se však naprosto míjejí účinkem, vysvětluje dále Svatý otec s poukazem na klamnou záchranu v drogách, jednorázových vztazích a snadném, leč nepoctivém výdělku. „Tito podvodníci nabízejí nehodnotné zboží a odnímají to nejvzácnější – důstojnost, svobodu a schopnost milovat. Šalebná hra marnivosti nás přivádí k pavímu naparování, kterým se zesměšňujeme; a ze zesměšnění již není cesta zpět“. Není divu, zdůrazňuje papež, „dábel, který je od počátku lhář a otec lži (Jan 8,44), odjakživa předstírá, že zlo je dobrem a faleš pravdou, aby zmátl lidské srdce.“ Každý člověk je tudíž povolán, aby rozlišil, zda jej ohrožují lži zmíněných falešných proroků. Nesmíme setrvat na povrchní rovině bezprostředních vjemů, nýbrž rozpoznat, co v nás zanechává trvalé a dobré stopy, protože právě to pochází od Boha a přispívá k našemu dobru, doporučuje papež.

Jak stydne láska a jaké příznaky toto vyhasínání doprovázejí?, táže se Petrův nástupce v druhé části poselství a znázorňuje tuto úvahu na výjevu z Božské komedie. Dante zde do posledního okruhu pekla umísťuje nejenom zrádce dobrodinců, jakým byl Jidáš, nýbrž hlavně ďábla, „panovníka toho bolestného kraje“ (*Peklo, XXXIV. zpěv, 28-29*), vládnoucího z ledového trůnu a obývajícího chlad udušené lásky. „Kořenem všeho zla je láska k penězům“ (*1 Tim 6,10*), objasňuje papež, „a ihned po ní následuje odmítnutí Boha, Jeho Slova, svátosti a útěchy, protože se raději zabydlujeme ve vlastním zoufalství. To vše se mění v násilí, obrácené proti lidem, kteří ohrožují naše domnělé jistoty – a tudíž proti nenarozeným dětem, starým lidem, přechodným hostům, cizincům, ale také bližním, kteří nesplňují naše očekávání“, píše papež František. „Rovněž stvoření je němým svědkem tohoto ochabování lásky – půdu zamořil odpad, pohozený úmyslně či z nedbalosti, znečištěná moře bohužel zakrývají ostatky mnoha ztroskotaných migrantů, nebesa, která by podle Božího plánu měla vypravovat o Jeho slávě, brázdí stroje, sesílající smrt.“ Láska vychládá také v našich společenstvích, dodává Petrův nástupce. Nahrazuje ji egoistická omrzelost, sterilní pesimismus, pokušení vydělovat se a vybíjet se v neustálých bratrovražedných válkách, zesvětštlá mentalita vedoucí jedině k zájmu o vnější zdání, čímž se oslabuje misionářská horlivost.

Papež František se nicméně na prahu postní doby nezastavuje u předchozí zdrcující analýzy, nýbrž nabízí dva účinné prostředky, předkládané církví. Prvním je leckdy hořký lék pravdy, druhým pak sladší přípravek tvořený modlitbou, almužnou a půstem. Modlitba pomáhá, aby se člověk zbavil skrytých lží, jimiž sám sebe klame, almužna vymaňuje ze žádostivosti po penězích a půst oslabuje naše násilné sklony, odzbrojuje nás a poskytuje důležitou příležitost k růstu. Půstem naše vůle procítá, aby opětovně sloužila Bohu, který jako jediný tiší náš hlad, připomíná římský biskup, který se v závěru letošního Poselství k postní době obrací ke všem lidem dobré vůle žijícím vně katolické církve: „Pokud vás, stejně jako nás, sužuje šířící se ničemnost, znepokojuje chlad ochromující srdce a skutky, jestliže pozorujete, že selhává pocit společného lidství, připojte se k nám, abychom společně vzývali Boha, postili se a darovali na pomoc bratřím vše, co je možné“, vyzývá papež František.

Generální audience

7.2.2018

Bohoslužba slova – evangelium a homilie

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, aula Pavla VI. (Mk 2,1-2)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Tak jako Kristova tajemství osvětlují celé biblické zjevení, je evangelium v bohoslužbě slova světlem, které umožňuje chápat smysl předcházejících biblických textů jak Starého, tak Nového zákona. »Středem a naplněním celého Písma jako i celé liturgie je Kristus« (*Úvod k mešnímu lekcionáři*, 5).

Proto liturgie odlišuje evangelium zvláštní poctou od ostatních čtení a prokazuje mu úctu (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 60 a 134). Jeho čtení je proto vyhrazeno knězi nebo jáhnovi, který potom knihu políbí; naslouchá se mu ve stoje a každý se předem znamená křížem na čele, ústech a prsou. Svíce jsou rozsvíceny na počest Krista, pronášejícímu „dobrou zvěst“, která obrací a proměňuje. Je to přímá řeč, která se odehrává mezi aklamacemi, po nichž následují odpovědi: »Sláva tobě, Pane« a »Chvála tobě, Kriste«. Evangelium k nám promlouvá Kristus a proto mu věnujeme pozornost.

Ve mši tedy nečteme evangelium proto - což je třeba zdůraznit - abychom věděli, jak se věci sběhly, nýbrž abychom si uvědomili, co učinil a řekl Ježíš, jehož slovo je živé a proniká do mého srdce. Je tedy důležité naslouchat evangeliu s otevřeným srdcem, protože je to živé slovo. On jej pronáší a naplňuje také v nás. Svätý Augustin napsal, že »evangelium jsou ústy Krista, který kraluje v nebi, ale nepřestává mluvit na zemi« (*Sermo*, 85, 1; *Tract. In Joannem*, 30,1). Pokud »Kristus dosud hlásá radostnou zvěst« (*Sacrosanctum concilium*, 33), plyne odtud, že Mu účastí na mši máme odpovědět. Nasloucháme, abychom odpověděli.

Kristus, který chce oslovovat, používá také slovo kněze, který po evangeliu káže (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 65-66; *Úvod k mešnímu lekcionáři*, 24-27). Homilie, kterou Druhý vatikánský koncil vřele doporučuje jakožto součást bohoslužby (srov. *Sacrosanctum concilium*, 52), není příležitostná promluva, ani katecheze jako ta, kterou nyní pronáším, ani konference či přednáška, nýbrž »navazuje na dialog, který Pán se svým lidem již zahájil« (*Evangelii gaudium*, 137), aby došel naplnění v životě. Autentickou exegezi evangelia je náš svätý život! Pánovo slovo končí svůj běh, když se v nás stane tělem a promění ve skutky, jako tomu bylo u Marie a svätých. Připomínám to, co jsem řekl posledně, že Pánovo slovo vstupuje do uší, prochází srdcem a rukama se mění ve skutky.

O homilii jsem již pojednával v exhortaci *Evangelii gaudium*, kde jsem zmínil, že liturgický kontext »vyžaduje, aby kázání orientovalo shromáždění a také kazatele ke společenství s Kristem v eucharistii, jež přetváří život« (*tamt.* 138).

Kdo káže, má svůj úkol plnit dobře a skutečně sloužit všem, kdo jsou na mši, ale také ti, kdo naslouchají, se mají účastnit. Především věnováním náležitě pozornosti, to znamená koncentrací správné vnitřní ochoty, bez subjektivních nároků a s vědomím, že každý kazatel má svoje přednosti i meze. Někdy dlouhá, nesoustředěná či nesrozumitelná homilie nudí, jindy jsou překážkou předsudky. Ten, kdo pronáší homilii, si musí uvědomovat, že si nedělá svoje věci, nýbrž káže, propůjčuje hlas Ježíši. Homilie musí být dobře připravena a krátká. - Jistý kněz mi jednou vyprávěl, že se mu jeho tatínek svěřil, jak je spokojený, že našel kostel, kde se při mši nekázalo... Kolikrát se jen během kázání někomu stane, že se nesoustředí a dokonce vyjde ven a zapálí si cigaretu. Proto je dobré, draží kněží, připravovat dobrou homilii modlitbou, studiem a reflexí, a měla by trvat nanejvýš deset minut.

Závěrem můžeme říci, že v bohoslužbě slova vede Bůh skrze evangelium a homilii dialog se svým lidem, který Mu pozorně a uctivě naslouchá a zároveň uznává, že Bůh je přítomný a činný. Pokud se tedy zaposloucháme do „dobré zvěsti“, vyvolá v nás obrácení a promění nás, takže budeme schopni měnit sebe i svět.

7.2.2018

Benedikt XVI.: Vnitřně jsem na pouti k Domovu

Vatikán. Benedikt XVI. odpověděl čtenářům italského deníku Corriere della Sera. Novinář Massimo Franco mu před několika dny předložil, jménem velkého množství čtenářů, otázku, jak se daří emeritnímu papeži pět let po odstoupení z úřadu. Odpověď Benedikta XVI., doručená do redakce včera ráno, vyšla dnes v plném znění na první stránce deníku:

Drahý dr. Franco,

dojalo mne, že si tolik čtenářů Vašich novin přeje vědět, jak prožívám toto poslední období svého života. Mohu k tomu říci pouze tolik, že za pozvolného ubývání fyzických sil jsem vnitřně na pouti k Domovu. Je pro mne velkou milostí, že jsem na tomto posledním, někdy namáhavém, úseku cesty obklopen tak velkou láskou a dobrotou, jakou jsem si neuměl představit. V tomto smyslu vnímám také dotaz Vašich čtenářů jako okamžik doprovázení. Nemohu tedy než za to poděkovat a ujistit vás všechny o své modlitbě.

Se srdečným pozdravem

Benedikt XVI.

Podpis je připojen vlastnoručně, typicky drobným písmem papeže Ratzingera.

Kázání z Domu sv. Marty

8.2.2018

Papež: Hříšný se může stát svatým, zkažený nikoli

Vatikán. „Denně bdít nad tím, abychom se nevzdálili od Pána“ – vybízel papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce mluvil o riziku ochabnutí srdce, jemuž jsou vystaveni všichni.

David je svatý, i když byl hříšný. Veliký a moudrý Šalomoun je odvržen, protože se zkazil. Tento paradox vysvětluje dnešní první čtení z první knihy královské (1 Král 11,4-13), které podává, že »když král Šalomoun zestárnul, svedly mu jeho ženy srdce k cizím bohům«. Neposlechl dokonce ani »Hospodina Boha Izraele, který se mu dvakrát zjevil a přikázal, aby nectil cizí bohy« budováním jejich model. „Slyšeli jsme něco podivného - řekl papež. - Jeho srdce »už nebylo úplně oddáno Hospodinu jako bylo srdce jeho otce Davida«.

„Je to podivné - pokračoval - protože o Šalomounovi nevíme, že by se dopustil velkých hříchů. Vždycky byl vyvážený, zatímco o Davidovi víme, že jeho život byl plný svízeli a že byl hříšník. A přesto je David svatý a o Šalomounovi je řečeno, že »odvrátil své srdce od Hospodina«. On, kterého Hospodin pochválil po té, co Šalomoun namísto bohatství prosil o moudrost, s níž by mohl vládnout! Jak to vysvětlit? Když se David dopustil hříchu, pokaždé prosil o odpuštění, zatímco Šalomoun, kterého celý svět chválil a po setkání s ním zatoužila také královna ze Sáby, nezůstal věrný Pánu, následoval cizí bohy a ani si toho nevšimnul.

„A tady je problém ochabování srdce. Když srdce počne ochabovat, není to stejné jako hřešit. Když zhřešíš, všimneš si toho hned. »Dopustil jsem se toho a toho«, a je to jasné. Ochabování srdce je pomalý proces sklouzávání, postupného a pozvolného vydávání se touto cestou.“

Zřejmost hříchu – pokračoval papež – je paradoxně lepší než ochablost srdce. Velký král Šalomoun došel zkaženosti v poklidu, zkazil se, protože mu ochablo srdce.

„Muž či žena chabého či ochablého srdce je ženou, mužem poraženým. Taková je cesta mnoha křesťanů, mnoha z nás. Člověk si říká: »Nemám žádné velké hříchy«. Jaké je však tvoje srdce? Je silné, zůstává oddáno Pánu anebo pomalu klouže?“

„Dramatické ochabování srdce může nastat v životě každého z nás, ale co potom?“ – zeptal se Svatý otec a odpověděl: „Bdít. Je zapotřebí střežit srdce. Denně bdít nad tím, co se děje v tvém srdci.“

„David byl svatý. Byl hříšník. Hříšník se může stát svatým. Šalamoun byl odvržen, protože se zkažil. Kdo je zkažený, nemůže být svatý. A do zkaženosti zabředne ochablé srdce. Denně je třeba bdít nad svým srdcem. Jaké je moje srdce, můj vztah k Pánu? A okoušet krásu a radost věrnosti.“

10.2.2018

Papež: Kéž bychom se stali dětmi před Bohem!

Vatikán. Petrův nástupce se dnes setkal s účastníky generální kapituly mužské řeholní kongregace Svatých stigmat Našeho Pána Ježíše Krista (*Congregatio a Sacris Stigmatibus Domini Nostri Iesus Christi*), která se sešla k volbě nového představeného. Tento řeholní institut založený roku 1816 v italské Veroně se vyznačuje zvláštním čtvrtým slibem poslušnosti biskupům (*in obsequium Episcoporum*). Má 450 členů, z nichž 310 kněží a kromě Itálie působí v dalších čtrnácti zemích (Velká Británie, Německo, Gruzie, USA, Brazílie, Paraguay, Chile, Filipíny, Indie, Thajsko, Botswana, Pobřeží slonoviny, Jihoafrická republika a Tanzánie), u nás nikoli. Jejich generální představený sídlí v Římě. Zakladatelem je italský kněz Gaspare Bertoni (1777-1853), který se při sestavování řeholních konstitucí inspiroval těmi jezuitskými. Název kongregace se vztahuje k veronskému kostelu Stigmat sv. Františka, ve kterém působil zakladatel v době zrodu této řehole. Otec Bertoni byl svatořečen Janem Pavlem II. roku 1989.

Papež František se obrátil ke čtyřiceti členům generální kapituly této řeholní kongregace improvizovanými slovy, ale dal jim také text promluvy, kterou měl připravenou. Navázal na tři okruhy, které zmínil v úvodním pozdravu jejich odstupující generální představený.

„Pečujte o bratrství. To neznamena, že všichni musejí být důvěrnými přáteli. Nikoli, ale bratry! V úctě, respektu, svobodě a modlitbě jedněch a za druhé. V této věci vás vybízím ke zpytování svědomí. V těchto dnech budete před volbou nového představeného zpytovat svá svědomí jako komunita i každý individuálně. Také v tom je třeba se zaměřit na bratrství.“

Poukázal papež na první okruh, přičemž se pozdržel u svého oblíbeného tématu, kterým je pokušení klepů a klevet. „Myslím, že klevety patří ke staromládenectví – řekl. My jsme však skládali sliby čistoty a nikoli staromládenectví. Cudnost je něco jiného než staromládenectví.

„Místo, abychom byli cudní, stáváme se pak starými mládenci. A co je nejhorší na staromládenectví? Odmítnutí otcovství. Je to zvláštní, ale jen ten, kdo neodmítne otcovství v jeho duchovním rozměru, žije slib čistoty v plnosti a prožívá také bratrství v komunitě.“

Druhou dimenzí jsou stigmata, pokračoval papež. „Je to mé oblíbené téma.“

„Nestyďte se za zbožnou úctu k Pánovým ranám. Je to cesta vašeho posvěcení. Učte, že všichni máme svoje rány. Hříšník je raněný a nachází odpuštění, pokoj a útěchu jedině v Pánových ranách, nikde jinde. Toto mi vytanulo na mysl, když mluvil váš generální představený.“

Třetím okruhem byla úcta ke Svaté rodině. Papež František poukázal na Mariin spěch, s nímž se vydala za svojí příbuznou Alžbětou, a podotkl, že by se do litaní mohla zařadit invokace „Spěchající Madono, oroduj za nás!“. Připomněl postavu Josefa, jeho mírnost a otevřenost zjevením Pána. Zbožnou úctu k Madoně a Josefovi je třeba si zachovat.“

„Někdo by mohl říci, že to je pro děti. Ano, ale my jsme před Bohem dětmi! Kéž bychom se stali dětmi před Bohem!“

Řekl mimo jiné Petrův nástupce členům generální kapituly řeholní kongregace Svatých stigmat Našeho Pána Ježíše Krista.

10.2.2018

Svatý otec: Úsměv je mostem vedoucím od srdce k srdci

Vatikán. Svátý otec se dnes setkal se čtyřmi stovkami zaměstnanců a vedením Italských pošt. Instituce založená roku 1862 se podobně jako pošty na celém světě potýkají s nemalými problémy v důsledku radikální technologické proměny komunikací. „Tato stále se rozvíjející, všudypřítomná a nezřídka dotěrná technologie změnila mentalitu a životní styl, vytváří nové požadavky a vyžaduje stále větší výkon,“ řekl v úvodu papež František a vyzdvihl potom nasazení Italských pošt, které s tímto vývojem dovedou držet krok.

„Při restrukturalizaci a obnově, kterou jste uskutečnili, je však nejdůležitější, že vaše podnikatelská strategie zůstala věrná svému původnímu poslání, totiž sloužit občanům. Italské pošty, třebaže sledují logiku trhu, se soustředily nikoli na zisk, nýbrž na lidi; pamatují na to, že všechny nabízené služby by byly bezcenné, kdyby byly dostupné pouze někomu anebo by neodpovídaly konkrétním požadavkům uživatelů.“

Ekonomický a sociální kontext – konstatoval dále papež - prosazuje samoučelnost zisku, což je dramatický důsledek egoismu a duchovní krátkozrakosti, jimž je třeba čelit zájmem o lidi a vycházením vstříc jejich požadavkům.

„Je důležité, přijde-li se k přepážce na nějaký úřad, setkat se tam s lidmi, kteří plní svoji roli dobře, nejsou nevlídní a nedávají příchozím najevo, že jdou nevhod. Na druhé straně musejí také zákazníci dbát na to, aby nepřicházeli s pretencemi či hořekováním, jak se někdy děje, a nepřipisovali vlastní frustrace či veškeré sociální nešvary zaměstnancům u přepážek. Dá to námahu, není to snadné. Abychom to dokázali je nezbytné denně se cvičit, vychovávat se k laskavosti i v nepatrných gestech a myšlenkách. Vždycky je třeba úsměv, který je mostem vedoucím od srdce k srdci. Nezapomínejme se usmívat! Kdo si takto počíná, strhuje, protože úsměv je strhující a rozsévá pokoj, který nezůstane bez užitku.“

Péče o člověka je odedávna vůdčím kritériem Italských pošt – pokračoval papež – a projevuje se nejen pozorností vůči zákazníkům, nýbrž také starostí o vlastní zaměstnance.

„Jak často jen svět práce nevidí či předstírá, že nevidí, situace a potřeby, pojící se k mateřství, jakož i požadavky rodin, které je třeba za každou cenu chránit a podporovat. Italské pošty se však vždycky vyznačovaly péčí o svoje zaměstnance a rodiny, které mají v každém pracovním prostředí specifický význam, a dokazují, že plné respektování pracovníků a jejich práv neumenšuje zisk a výkonost, nýbrž naopak zvětšuje.“

Závěrem papež František poděkoval za dnešní setkání, požehnal zaměstnancům a jejich rodinám a poručil se do jejich modliteb.

11.2.2018

Papež: Žádná nemoc není příčinou duchovní nečistoty

Vatikán. Přibližně 30 tisíc lidí si dnes polednem přišlo vyslechnout pravidelnou nedělní promluvu papeže před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež komentoval evangelium této neděle (Mk 1,40-45) v rámci dnešního Světového dne nemocných.

„Bratři a sestry, žádná nemoc není příčinou nečistoty. Nemoc zajisté ovlivňuje celého člověka, avšak nijak se nedotýká nebo nebrání jeho vztahu k Bohu. Naopak, nemocný člověk může být s Bohem sjednocen ještě více. Hříchy je to, co nás znečišťuje! Sobectví, pýcha, zabřednutí do světa korupce – to jsou choroby srdce, od nichž je třeba se očistit obrácením k Ježíši jako onen malomocný: »Chceš-li, můžeš mě očistit!«.

Nyní se na chvíli ztišme a každý z nás – vy všichni, já i vy – každý se může zhloubat do svého srdce, zahledět do svého nitra a uvidět vlastní nečistotu, svoje hříchy. A každý z nás, mlčky, ale hlasem srdce ať Ježíši řekne: Chceš-li, můžeš mě očistit. Ztišme se na chvíli... Chceš-li, můžeš mě očistit.

A pokaždé, když přistupujeme ke svátosti smíření se zkroušeným srdcem, Pán opakuje také nám: „Chci, buď čistý!“ Kolik je v tom radosti! Malomocenství hříchu tak zmizí, vrátíme se k radostnému prožívání svého synovského vztahu k Bohu a jsme znovu plně začleněni do společenství.“

PLNÉ ZNĚNÍ papežovy PROMLUVY před ANGELUS je [ZDE](#)

Po hlavní promluvě papež oznámil, že dneškem se na internetových stránkách zahajuje [zápis na Světový den mládeže](#), který se bude konat v Panamě v lednu 2019, a za přítomnosti dvou mladých lidí, kteří stáli po jeho boku v okně třetího patra Apoštolského paláce, se prostřednictvím tabletu (kliknutím) jako první také zapsal:

„Zapsal jsem se jako poutník na Světový den mládeže. Je třeba, abychom se připravili. Vybízím všechny mladé lidi světa, aby tuto událost milosti a bratrství prožívali s vírou a nadšením jak putováním do Panamy, tak účastí ve svých společenstvích.“

Potom Svatý otec pozdravil obyvatelstvo Dálného východu, kteří budou v různých částech světa 15. února slavít Nový rok podle lunárního kalendáře:

„Srdečně zdravím všechny muže a ženy a jejich rodiny a přeji jim, aby by byli stále více solidárnější a bratrštější, toužili po dobru a přispívali k vytváření společnosti, ve které bude každý člověk přijímán, chráněn, podporován a začleněn. Vybízím k modlitbě za mír, drahocenný poklad, který je zapotřebí vytvářet soucitem, jasnozřivě a odvážně. Všechny provázím a žehnám!“

Dále papež pozdravil římskou komunitu občanů Demokratické republiky Kongo a připomněl Den modlitby a postu za mír, který vyhlásil také s tímto úmyslem na 23. února.

Potom Svatý otec pozdravil velké množství bířmovanců z italských farností a povzbudil je k radostnému dosvědčování Pánovy dobroty a milosrdenství. Zcela na závěr se opět vrátil k dnešnímu Světovému dni nemocných:

„Myslím zejména na nemocné, kteří v různých částech světa strádají nejen zdravotně, ale často také samotou a marginalizací. Svatá Panna, Salus infirmorum, ať každému pomáhá dojít útěchy na těle i na duchu náležitou zdravotní péčí a bratrskou láskou, která dovede být konkrétní a solidární.“

Kázání z Domu sv. Marty

12.2.2018

Papež: Vytrvalost je ctnost, která se získává cestou

Vatikán. „Vytrvalost není rezignace, nýbrž komunikace s vlastními omezeními“ – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty a v modlitbě prosil o vytrvalost pro křesťany Blízkého východu.

»Zkouška vaší víry vede k vytrvalosti« - stojí v listě sv. Jakuba, odkud bylo vzato první dnešní liturgické čtení (*Jak 1,1-11*), které papež komentoval ve své homilii. „Co však znamená být vytrvalí v životě a ve zkouškách? – řekl v jejím úvodu a dodal: „Určitě není snadné to pochopit. Vytrvalost však není rezignace či poraženectví. Je to ctnost, kterou má ten, kdo je na cestě, nikoli ten, kdo stojí bez hnutí a uzavřen.“

„A cestou se přihodí spousta - ne vždycky dobrých - věcí. Hodně mi říká o vytrvalosti jakožto putující ctnosti postoj rodičů, když dítě onemocní anebo je postižené od narození. A říkají: »Díky Bohu, žije!« - ti jsou vytrvalí. Po celý život se o dítě s láskou starají až do konce, a vůbec to není snadné žít s nemocným či postiženým dítětem. Avšak radost z tohoto dítěte jim dává sílu jít dál, a to je vytrvalost, nikoli rezignace. Je to ctnost, která přichází cestou.“

„Co se můžeme ještě naučit z etymologie slova »vytrvalost« - tázal se dále Petrův nástupce. Jeho význam zahrnuje odpovědnost, neboť ten, kdo je trpělivý, se nezbavuje utrpení, nýbrž nese jej, raduje se ve zkoušce a tak spěje k dokonalosti.“

„Vytrvat znamená snášet, nikoli pověřit druhého, který ponese ten problém či obtíž. Nesu těžkost, která je moje. Trápí mne? Zajisté. Avšak snáším ji. Vytrvalost je umění potýkat se s omezeními. V životě existují mnohá omezení, ale kdo je nedočkavý, nepřijímá je a ignoruje, protože s nimi neumí komunikovat. Je za tím jakási vidina všemohoucnosti anebo lenost, nevíme. Neumí to.“

„Vytrvalost, o níž mluví svatý Jakub – pokračoval papež – však není nějaká rada určená křesťanům. Pohlédneme-li na dějiny spásy, objevíme vytrvalost Boha, našeho Otce, který neustále vedl svůj tvrdošíjný lid zmítající se mezi idoly. A trpělivost má Otec také s každým z nás, provází nás a očekává nás. Bůh také poslal svého Syna, aby se naučil trpělivosti, vzal na sebe poslání a pevně se rozhodl podstoupit Umučení.“

„Myslím tady na naše pronásledované bratry na Blízkém východě, kteří byli vyhnáni proto, že jsou křesťany. Oni však vytrvávají. Jsou křesťany, osvojili si trpělivost jako se jí naučil Pán. S těmito myšlenkami se dnes můžeme modlit za náš lid: »Pane, dej svému lidu vytrvalost ve zkouškách«. A modleme se také za sebe. Často jsme netrpěliví, a když se nám něco nedáří, láteříme... »Počkej chvílku«, pomysli na trpělivost Boha Otce, a nauč se trpělivosti jako Ježíš. Vytrvalost je krásná ctnost. Prosme o ni Pána.“

Kázal dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

13.2.2018

Papež: Řešení obchodu s lidmi vyžaduje odvalu a poctivost

Vatikán. Jestliže chceme omezit, či pokud možno zcela vymýtit obchodování s lidmi, nestačí se zaměřit na kriminální organizace. Především je nutné zvítězit nad sociálním pokrytectvím a obrátit srdce – jinými slovy, nepodporovat poptávku, řekl papež František účastníkům Světového dne modliteb za oběti obchodování s lidmi, které v pondělí přijal v Klementinském sále Apoštolského paláce. Mezi stovkou posluchačů z římských středních škol a podpůrných sdružení byli také migranti a bývalé oběti obchodu s lidmi. Římský biskup zvolil formu dialogu a odpověděl na otázky několika mladých lidí, přičemž se dotkl mnoha nejrůznějších témat – od internetové pornografie přes „skrytou eutanázii“ starých lidí po šikanu ve školách.

„Je pravdou, že o obchodování s lidmi se mnoho neví a častokrát chybí vůle k pochopení skutečného rozsahu tohoto problému. Proč? Protože se zblízka dotýká našeho svědomí, je choulostivý, zahanbuje nás. Jsou lidé, kteří ho znají, ale nechtějí mluvit, protože se sami vyskytují na samém konci spotřebního řetězce“.

Zápas s tímto jevem proto vyžaduje odvalu a poctivost. Hlavní příčinou obchodování s lidmi nejsou překupníci a pašeráci, nýbrž bezskrupulózní sobectví a pokrytectví mnoha obyvatel blahobytných společností, vysvětloval papež.

„Existují také pokrytci, které to pohoršuje a navenek prohlašují, na jak ostudnou úroveň jsme klesli. Pak ale spolupracují na otrocké práci, umožňují ji, spolupracují na zotročování děvčat k prostituci. Ježíš v evangeliu rozhodně odsuzuje takovéto pokrytectví a opakovaně je vyčítá tehdejší elitám. Lidská obojakost brání boji s tímto problémem a jeho celistvému odhalení.“

Papež rovněž odsoudil tendenční zpravodajství určitých sdělovacích prostředků, které zkreslují pravdu:

„Před několika měsíci jsem zahlédl novinový titulek, který o jednom malém italském městečku prohlašoval: Toto je místo, kde letos v Itálii došlo k největšímu počtu znásilnění. Čtyřicet procent pachatelů jsou migranti. Tímto způsobem se špiní migranti! Kde zůstalo zbylých šedesát procent? To byli Italové! Existuje způsob, jak předkládat fakta, aby se pozměnila pravda.“

Ke spoluviníkům obchodu s lidmi náleží také některé státy, které se nechtějí „zaměřit na hluboké příčiny tohoto jevu kvůli ekonomickým zájmům, stojícím v pozadí. Jejich vystupování na mezinárodní úrovni se pak nikoli pokaždé shoduje s praktikovanou interní politikou“, upozornil papež a jmenoval dvojici klíčových opatření, která mohou notně omezit obchodování s lidmi – vzdělání a zajištění pracovních příležitostí.

„I za krajně nepříznivých okolností se výchova a vzdělání jeví jako navýsost důležité. Chrání před obchodováním s lidmi, protože napomáhají určit nebezpečí a vyhnout se iluzím. Vyvážené školní, ale také farní prostředí mladým lidem umožňuje, aby beze studu udali překupníky s lidmi a stali se nositeli správných poselství pro jiné mladé lidi, kterým hrozí, že by se mohli chytit do stejné pasti. Bývalé oběti obchodu s lidmi jsou nevyčerpatelným zdrojem podpory a informací na záchranu mnoha jiných mladých lidí, kteří jsou lákáni na falešné zprávy, prosakující ústně anebo sociálními sítěmi. Mladí lidé, kteří se setkali s organizovanou kriminalitou, mají klíčovou roli v popisu jejich nástrah.“

Růst zaměstnanosti a všestranný lidský rozvoj pak představují skutečný protilek na lidskou zranitelnost a případnou obchodovatelnost. Organizovaný zločin a nelegální obchod s drogami si totiž svou kořist vybírají mezi lidmi, kterým se nedostává prostředků k obživě a mají beznadějně vyhlídky na zítřek, podotkl dále Svatý otec. Základem vykořisťování se tak stává již opakovaně odsouzená „kultura odpisu“.

„Chudoba, potřeby a dramata mnohých lidí už patří k normalitě. Lidé se skartují jako starý papír, potratem a antikoncepcí se skartují děti – bude lépe, když se nenarodí – a tak prožíváme demografickou zimu. Odepisují se staří lidé, protože překáží. V některých zemích jsem viděl opuštěné staré lidi v takzvaných seniorských domovech, kde nedostávají léky nebo jen polovinu nezbytných léků. Tomu se říká skrytá eutanázie – už nejsou produktivní, tak se skartují. Odepisují se také nejchudší, kteří nedostali v dětství dostatečnou výživu a nemají velké šance na přežití. Protloukají se, jak to jde, začnou na syntetických drogách a pak se jede dál na tvrdších. Jsou to lidé určení k otroctví...“

Jistým druhem skartační kultury je také šikana ve školách, tedy agresivita vůči člověku v nouzi nebo jedinci, odsouzenému k odpisu. Zlo začíná ve školách, neváhal říci František, ale zároveň upozornil na úlohu mladých lidí, kteří ve svém mladistvém elánu a bezprostřednosti mohou prolomit ticho a vystoupit proti obchodování s lidmi, protože jsou svobodnější než jejich rodiče.

„Jsou otevřenější a dosud méně otročí systému. Mladí lidé nemají co ztratit a řeknou, co mají na srdci, čímž častokrát přitíží dospělým. Stejně jako děti, které stále říkají pravdu a

mnohokrát přivádějí rodiče do rozpaků. Svoboda mladých lidí a dětí mluvit o věcech tak, jaké jsou, je velmi důležitá.“

Mladistvá důvěřivost a nezkušenost je nicméně vystavena rizikům, která s sebou nesou moderní technologické prostředky, varoval papež František. Jako s každým nástrojem záleží na volbě člověka, zda napomáhají růstu anebo dezorientaci.

„Sociální sítě pro mladé lidi znamenají příležitost ke zdánlivě neomezenému setkávání. Internet poskytuje možnost ke kontaktům a solidaritě mezi lidmi, což je dobrá věc a Boží dar. Virtuální komunikaci ale můžete užívat k dobrému stejně jako na pornografii. Volba se odehrává v srdci – pokud si však volíš zlo, dej si pozor, protože to povede ke špatnému konci. Tvé srdce bude tekuté, zmítané větrem kupředu a zpět, nestálé a nesoudržné.“

Církev se chce zhostit svého poslání a chránit oběti obchodování s lidmi v každé fázi tohoto zločinu proti lidskosti, ujistil papež František – od chvíle, kdy jsou verbovány klamnými přísliby přes úsilí o jejich vysvobození z otroctví až po následné doprovázení a resocializaci.

„Církev musí podporovat a vytvářet prostory k setkávání. Právě z tohoto důvodu jsem vyzval farnosti k otevřenosti a přijetí a musím ocenit jejich veliké úsilí, s jakým reagovaly na mou výzvu. Děkuji! Dnes žádám vás, abyste se zasazovali o otevřenost vůči druhému člověku, zejména tomu, který byl potupen ve své důstojnosti. Podněcujte další iniciativy, které by mohly vaše farnosti uskutečnit. Pomáhejte církvi, aby vytvářela prostory ke sdílení zkušeností a integraci.“

V závěru Petrův nástupce připomenul, že o riziku obchodování s lidmi se bude mluvit také na říjnové biskupské synodě, které se zúčastní zhruba deset mladých lidí jako pozorovatelů. Vyslovil přání, aby se na přípravné setkání v březnu tohoto roku (19.3.) dostavili zejména mladí lidé z periferních oblastí, a vyzvali tak k akci potírající obchodování s lidmi jak církev, tak vládnoucí představitele svých zemí. Na březnovou předsynodu bude pozváno 350 mladých delegátů, upřesnil papež František při audienci, kterou zakončila modlitba ke sv. Josefíně Bakhitě, patronce Světového dne modliteb za oběti obchodu s lidmi.

Homilie

14.2.2018

Pohled na tvář Ukřižovaného zve k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace

Homilie papeže Františka na Popeleční středu, baz. sv. Sabiny

Postní doba je příhodný čas k tomu, abychom doladili disonantní akordy svého křesťanského života a přijali vždy novou, radostnou a slibnou zprávu Pánovy Paschy. Církev nás svojí mateřskou moudrostí vybízí, abychom věnovali zvláštní pozornost všemu, čím by naše věřící srdce mohlo být ochlazeno či narušeno.

Četná jsou pokušení, kterým jsme vystaveni. Každému z nás jsou známy těžkosti, s nimiž se musí potýkat. A je smutné konstatovat, že tváří v tvářездеjšímu dění se zvedají hlasy, které používají bolest a nejistotu k rozsévání nedůvěry. Plodem víry je láska, jak ráda opakovala Matka Tereza z Kalkaty, a plodem nedůvěry zase apatie a rezignace. Nedůvěra, apatie a rezignace jsou démoni, kteří rozleptávají a ochromují duši věřícího lidu.

Postní doba je příhodným časem k tomu, abychom tato i jiná pokušení demaskovali a umožnili svému srdci tepat v souladu s tím Ježíšovým. Celou dnešní liturgií prostupuje tento pocit, a mohli bychom říci, že se ozývá ve třech slovech, která nám jsou nabízena, aby pomohla věřícímu srdci se zahřát: *zastav, pohlédni a vrať se.*

Zastav se trochu, zanech toho spěchu a nesmyslného shonu, který naplňuje duši hořkostí pocitu, že se nikdy nikam nedojde. *Zastav*, zanech této povinnosti žít uspěchaným způsobem, který rozptyluje, rozděluje a ničí čas rodiny, čas přátelství, čas dětí, čas prarodičů, čas vděčnosti.. čas Boží.

Zastav trochu tu nutnost ukazovat se a být všemi viděn, být neustále na odiv, který znemožňuje mít na paměti hodnotu niternosti a usebranosti.

Zastav trochu ten sebevědomý pohled, prchavé a přezíravé komentování, které se rodí ze zapomenutí na jemnost, laskavost a úctu při setkání s druhými, zejména slabými, raněnými a také těmi, kdo jsou ponořeni ve hříchu a pochybení.

Zastav trochu to nutkání chtít všechno kontrolovat, všechno vědět a všechno zničit, jež se rodí ze zapomenutí na vděčnost za dar života a tolika obdrženého dobra.

Zastav trochu ten ohlušující lomoz, který působí zakrnění, otupuje náš sluch a znemožňuje pamatovat na tvořivou a úrodnou moc mlčení.

Zastav trochu to šíření sterilních a neužitečných emocí, které plynou z uzavřenosti a sebelítosti, znemožňují vycházet druhým v ústrety a vzájemně sdílet těžkosti a utrpení.

Zastav prázdnotu toho, co je přechodné, pomíjivé a prchavé a bere nám kořeny, vztahy, smysl putování i vědomí, že jsme stále na cestě.

Zastav, abys pohlédl a rozjímal!

Pohled' na znamení, jež zabraňují vyhasnout lásce, oživují plamen víry a naděje; na tváře, které žijící jemnocitem a dobrotou Boha, jenž působí mezi námi.

Pohled' na tváře našich rodin, které se den za dnem neustále nasazují, s obrovským úsilím putují životem a uprostřed spousty nedostatků a nesnází nevynechají jediný pokus, aby ze svého domova činily školu lásky.

Pohled' na tváře, jež nás interpelují: na naše děti, naše mladé, kteří jsou plni budoucnosti a naděje, plni zítřků a možností a potřebují oddanost a ochranu. Živé ratolesti lásky a života, které si nepřetržitě hledají cestu mezi našimi přizemními a sobeckými kalkuly.

Pohled' na tváře našich starých, zbrzděné časem a uchováající živou paměť našeho lidu. Tváře čínorodé Boží moudrosti.

Pohled' na tváře našich nemocných a množství těch, kteří se o ně starají; tváře, které nám ve své křehkosti a služebnosti připomínají, že hodnota žádného člověka nemůže být nikdy redukována na otázku kalkulu či užitku.

Pohled' na litující tváře těch, kdo se snaží odčinit svá pochybení a přechyby, proměnit situaci svojí ubohostí i bolestí a jít dál.

Pohled' a rozjímej o tváři Ukřižované Lásky, která nepřestává z kříže rozdávat naději, podávat ruku těm, kdo se cítí křižováni a ve svém životě zakoušejí tíži selhání, rozčarování a zklamání.

Pohled' a rozjímej o konkrétní tváři Krista ukřižovaného z lásky ke všem bez výjimky. Ke všem? Ano, ke všem. Pohled na Jeho tvář je nadějným pozváním této postní doby k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace. Tato tvář nás nabádá volat: Boží království je možné!

Zastav, pohled' a vrať se. Vrať se do domu svého Otce. *Vrať se* beze strachu do toužebné a otevřené náruče svého Otce, který překypuje milosrdenstvím a očekává tě (srov. *Ef 2,4*)!

Vrať se! Beze strachu: tato doba je příhodná pro návrat domů, do domu „Otce mého i vašeho“ (srov. *Jan 20,17*). Je to doba určená našemu srdci, aby se nechalo pohnout. Setrvat na cestě špatnosti je pouze pramen zklamání a smutku. Pravý život je zcela jiný a naše srdce to dobře ví. Bůh neochabuje, ani neochabne v podávání ruky (srov. *Misericordiae Vultus, 19*).

Vrať se a beze strachu zakoušej hojivou a smírnou Boží něhu! Nech Pána, aby uzdravil rány hříchu a uskutečnil proroctví adresované našim otcům: »Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa« (*Ez 36,26*).

Zastav, pohled' a vrať se.

Kázání z Domu sv. Marty

16.2.2018

Důsledný půst pomáhá druhým, kázal Petrův nástupce

Vatikán. Při dnešní ranní eucharistii v Domě svaté Marty papež František varoval před nebezpečím falešného postu, který pohrdá druhými lidmi. Pravý půst je totiž zaměřen na pomoc druhým, zdůraznil Petrův nástupce.

Postit se důsledně, nikoli abychom se stavěli na odív, pohrdali druhými lidmi, anebo se postili „k sváru a hádce“. Papež František v ranním kázání upozornil na nebezpečí rozporuplného postu a vyzval, abychom si položili otázku, jak se chováme ke svému okolí. Jak řekl, právě dnešní první čtení z knihy proroka Izaiáše (58,1-9a), vyzdvihuje, jaký půst od nás Pán očekává: „rozvázat nespravedlivá pouta, uvolnit uzly jha, utiskované propustit na svobodu a zlomit každé jařmo“.

Jedním z úkolů postní doby je dodržovat půst, připomněl Petrův nástupce. „Pokud nemůžeš dodržet plný půst, při kterém vnímáš hlad až do morku kostí, posti se pokorně, ale opravdově. Prorok Izaiáš poukazuje na mnohé nedůslednosti při praktikování ctnosti postu – od vyřizování peněžních záležitostí, zatímco půst znamená určité „vysvlečení“, podotkl papež, po trýznění dělníků, přičemž jejich zaměstnavatel možná děkuje Pánu, že sám si může půst dovolit. „Chudáci“, komentoval papež, „dělníci se postí nuceně, protože nemají nic k jídlu, a ty jimi ještě pohrdáš“. Je nutné se umrtvovat v pokoji, bez hádek a svárů, dodal František, protože „nelze na jedné straně mluvit s Bohem a na druhé s ďáblem“. Něco takového není důsledné:

„Přestaňte se takhle postit, a váš hlas bude slyšet až do výšin. Namítnete – my se postíme, jsme praktikující katolíci, patříme k té či oné asociaci, stále se postíme a konáme pokání. Postíte se ale důsledně anebo nikoli, jak to říká Pán, tedy hodně hlasitě, aby to všichni viděli a prohlašovali: To je ale spravedlivý muž, spravedlivá žena...Něco takového je podvod, přikrášlená ctnost.“

Pokud je nutné se přikrášlit, tak jedině úsměvem, aby nevyšlo najevo, že činíme pokání. Posti se, abys pomáhal druhým, ale vždy s úsměvem, vyzýval papež. Půst zároveň obnáší pokoření – a toho se dosáhne, jestliže přemýšlíme o svých hříších a prosíme Pána za odpuštění. „To by

byla ostuda, kdyby se někdo o mém hříchu dozvěděl, kdyby se o něm psalo v novinách!“, uvažoval papež a vyzval: „Ano, styď se a rozvazuj nespravedlivá pouta“.

„Přemýšlím o mnoha pomocnících v domácnosti, které si svou práci vydělávají na chléb a snášejí ponižování, pohrdání. Nikdy nezapomenu, jak jsem jako dítě jednou šel navštívit kamaráda a viděl jsem u nich doma jeho maminku, jak udeřila služku. Té ženě bylo 81 let. Nikdy jsem na to nezapomněl. „Ne, otče“, namítnete, „já jsem nikdy nikoho neuhodil“. „Jak ale se svým personálem nakládáš? Jako s lidmi anebo jako se zvířaty? Platíš jim spravedlivě, dáváš jim dovolenou, pomáhá ti doma člověk, nebo zvíře?“ Zamyslete se nad tím, v našich institucích a domovech je hodně takových případů. Jak se chovám k pomocnící, k pomocníkům, které mám doma?“

Papež František připojil také další příklad z osobní zkušenosti. Jednou mluvil s velice vzdělaným člověkem, který zastával názor, že domácí personál patří do kategorie „podřadných lidí“, a tudíž se může využívat. Papež jej musel varovat, že se dopouští těžkého hříchu, protože ony lidi stvořil Bůh stejně jako kohokoli jiného ke svému obrazu a podobě. Půst, který po nás Pán žádá, vrátil se Svätý otec k dnešnímu prvnímu čtení, spočívá v tom, že „lámeme svůj chléb hladovému, popřáváme pohostinství bloudícím ubožákům, oblékáme nahého a neodmítáme pomoc svému bližnímu“. Dnes se přitom diskutuje o tom, zda poskytnout přístřeší těm, kteří o něj přicházejí požádat, či nikoli, poznamenal František. V závěru dnešního kázání vyzval, abychom v postní době činili pokání, zakusili trochu hladu, více se modlili a ptali se sami sebe, jak se chováme k druhým:

„Slouží můj půst k tomu, aby pomohl druhým? Pokud ne, je fingovaný, nekoherentní a přivede tě na cestu dvojího života. Předstírám, že jsem křesťan, spravedlivý, jako farizeové nebo saduceové, ale uvnitř takový nejsem. Prosme pokorně o milost důslednosti. Pokud něco nemohu udělat, ať ji raději nedělám, než abych ji dělal nedůsledně. Čiňme pouze to, co doopravdy můžeme, ale konejme to s křesťanskou důsledností. Kéž nám Pán udělí tuto milost.“